

saget til at hæve den verserende retssag. Dette kan gøres, lige indtil sagsøger mundtligt har nedlagt sin påstand under domsforhandlingen, medmindre sagsøgte forinden har nedlagt en selvstændig påstand i retten, f.eks. om skilsmisse under en separationssag. Ny retssag efter de nye regler vil herefter kunne anlægges. I bevillingstilfældene vil ægtefællerne i reglen begge være ansøgere, og trækker en af dem ansøgningen tilbage efter lovens ikrafttræden, må de nye regler anvendes under en eventuel genoptagelse.

Er ansøgning om bevilling indgivet inden lovens ikrafttræden af en af ægtefællerne, vil begæringen om bevilling kunne trækkes tilbage, og ny begæring indgives med den virkning, at den nye lovs regler finder anvendelse.

I stk. 3 foreslås det, at lovforslagets bestemmelser skal kunne finde anvendelse, når ægtefæller ønsker skilsmisse på grundlag af separation meddelt før lovens ikrafttræden.

Bestemmelsen har navnlig den betydning, at den nye sagsbehandlingsregel i forslaget § 44 bliver anvendelig i disse sager. Vilkårsforhandling kan herefter undlades, hvis vilkårene for separation også gælder for tiden efter skilsmissen.

Til § 8

Bestemmelsen indeholder en overgangsregel. Den har betydning for de aftaler, der er truffet i tiden fra den 1. januar 1970 til i dag om bidragspligten eller dens størrelse, samt for de aftaler af økonomisk karakter, der i samme tidsrum er truffet med henblik på separation eller skilsmisse, jf. ægteskabslovens § 52 og § 58.

Efter den nugældende retstilstand kan disse aftaler kun ændres, såfremt det på grund af væsentligt forandrede forhold vil være *åbenbart* urimeligt at opretholde aftalen. Efter forslaget (§ 1, nr. 8) skal det nu blot være urimeligt at opretholde aftalen.

Man må imidlertid tage i betragtning, at ægteskabslovens regler må antages at blive suppleret af reglen i aftalelovens § 36, der ikke stiller krav om *åbenbar* urimelighed, men blot urimelighed.

Den foreslåede ændring af §§ 52 og 58 indebærer således ikke noget egentligt nyt i forhold til de gældende regler om ændring af aftaler mellem ægtefæller. Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 12.

På den baggrund finder Justitsministeriet det ubetænkeligt at lade ændringerne af § 52 og § 58 finde anvendelse på aftaler, der er indgået efter den 1. januar 1970, hvor den nugældende ægteskabslovs ændringsregler trådte i kraft.

Til § 9

Bestemmelsen indeholder en sædvanlig hjemmel til at sætte ændringsloven i kraft for *Færøerne* og *Grønland*.

For Grønlands vedkommende gælder lov for Grønland om ægteskabs indgåelse og opløsning, jf. lovbekendtgørelse nr. 318 af 21. september 1969 med senere ændringer.

For Færøernes vedkommende gælder fortsat ægteskabsloven nr. 276 af 30. juni 1922 om ægteskabets indgåelse og opløsning med senere ændringer.